

»Saj je samo pisatelj!«

Tista o mesecu bi se glasila pa tako:

»Sedel je oče s sinom in sta gledala v nebo. Očeta je ta pogled vsega prevzel. Pozabil je na svojo pipo in svoje opanke, odkril se in držal klobuk pred očmi, da ga niso pekli žarki. Rekli boste, da so bili vendar samo lunini. Res so bili, a pozabljate (nič ne pozabljate, saj še nisem povedal), da sta bila visoko pod nebom. Visoko pod nebom pa lunini žarki peko. Pa poizkusite sami! Sin se za žarke ni zmenil. Skrivaj je bil ukradel v shrambi cukra in cuzal. Zato se je tudi zadržal tako mirno. Meni se je koj zdelo sumljivo, zakaj sedi tako neslišno. In takrat je oče stegnil roko proti mesecu in globoko ginjen — ne izraz »ginjen« ni dober. Morda globoko »presunjen«? — Kdo ga je sunil? — bi bil vprašal sin, če bi bil bral to limonado. In oče zatopljen — Kdo ga je vtopil? — je rekel:

»Ali je mogoče opisati vse to? Vse, kar je nad nami? Vse, kar je okoli nas? Ta mesec in mir in lajež? Črikanje in crlinkanje kobilic in božjih volekov? Čuka na orehu in sovo na macesnu? Vse te tajne nočne glasove? Ali kdo zmore? Ali bi zmogel ti?«

In sin je skril kos cukra v roki; imel pa je tudi polna usta, zato je odgovoril — (šmorn; odgovoril!! — Opom. stavca. — Saj ima polna usta!! —)

»Mh — ne!«

Oče bi mislil, da ga je tako prevzela večerna lepota v maju, lepota majske noči in njene skrivnosti.

Mislim, da je res dovolj. Pokazati sem samo hotel, kakšna limonada je literarno tuhtanje in zakaj je resnična zgodovina res lepa, lepa in ji ni škodilo, četudi je bila zame najtežji predmet na gimnaziji. Nič se ne čudim, da je bila: Ne moreš lagati pri njej, pa je! — Prav zaradi tega mi je literatura všeč. Če ni kaj po volji, si zatisneš oči in si izmišljuješ. Bomo videli, koga bo prej konec: zgodovine ali izmišljenih storij!

Pepči Marinč | Razpotja

Spet reka se srebri v pokojnem lesku,
razmaknil čas je najina obrežja.

A pot nazaj je dan za dnem vse težja —
dež je izpral stopinje tvoje v pesku.

Ugasnili so že davno ognji plahi,
večerna rosa je na gmajne pala.

Nekje za nama je mladost ostala,
zaklenjena s stoterimi zapahi.

Diše jasmini v vencu žive meje,
odseve tanke zarja v mrak si črta.

Ne čakam več te. Vrata so zaprta,
a usta suha od presilne žeje.